

MARIJIKIN OGRAČEK

VERSKO - VZGOJNI LIST ZA NAŠO MLADINO.

Izhaja vsaki mesec 8.

Vrejüje ga na čast Deteti in Mladenki Marijiki: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovih. Cena 4 Din letno. Pošila se samo z Marijinom listom skupno in je za inozemstvo brezplačen.

**Mladina! Boža Mati ti ponüja
svojega božega Sineka.
Sprejmi ga!**

Naš namen.

Marijikin Ogracek je versko-vzgojni list za našo mladino. Što je ta mladina? To so naša deca, naši dečki, naše dekle. Ti vsi skupno so naša mladina. To mladino šče Marijikin Ogracek versko vzgojiti. Ka to pomeni? To teliko pomeni, ka ne z fabulami, ne z športom, ne z igrami ali telovadbov, nego z verov, z Jezušom ščemo odgojiti našo mladino, da bo imela dühovno življenje. Ne pomaga najmre nikaj mladenki, če zna lepo spe-

vati, niti dečki, če zna visoke gore prepleziti, niti deteti, če zna lepo risati, nema pa duhovnoga življenja, to je če ne ve živeti za Boga, za svojo večno srečo. Duhovno življenje, življenje milosti, to moramo dati v prvoj vrsti mladini. Če toga ne damo, vse drugo nikaj ne pomaga. Če pa to damo, vse drugo smo nadomestili, vse smo posvetili. Pesem mladenke je postala angelska, šport mladenca je postao lestvica v nebo, risba deteta je postala gledanje Boga po duhovnom življenji. Za to duhovno življenje naše mladine posvetimo vse svoje moči, da je dosegnemo. Zato smo združili Marijikin Ograček z Marijinim Listom, da pride v vsako hišo Marija z svojim nevtepenim detinstvom in s svojov brezmadežnov mladostjov pa navči našo deco i mladino Bogi dopadljivo živeti. Vsi, ki ljubite mladino, pomagajte nas pri tom najpotrebnejšem deli. Vredništvo.

Mladina, gde dobiš Marijikin Ograček i kak ga plačaš!

V vsakoj vesi mamo širitele, ki delijo Marijin List. Pri teh se zglasite dečica, dečki i dekle. Tü dobite **Marijikin Ograček**, letno za 4 Din.

Gde pa vzemete peneze, da ga plačate? Vkradnete je hüdomi dühi. Kak? Hüdi düh se veseli, če ti doblene dinarčke ta zmečeš za cukar, za šifrice ali lecit, za cigarete, za alkoholno pijačo, za kakše šlinge pa fodre gor na obleko, pač za nepotrebne reči. Gledaj, draga mladina, tü je vretina, iz štere ti privre naročnina za Marijikin Ograček. Na nepotrebne reči ne troši, pa maš plačan list, ki je prepotreben za tvojo düšo.

Pa mate tüdi starše, botrino, sestre, brate v Franciji i rod-bino, poznance. Prosite je, če majo občem, naj vam dajo te 4 Dinare. Če so pravi kršćeniki, vas poslühnejo. Če so pa poganje, če majo, pa vam li ne vošćijo, ne bodite vi poganje, prosite na posodo te krajcare i je vrnete, gda si kaj zaslužite. Dobre düše se povsod najdejo, ki za siromake plačajo list. Dobite vi tüdi takše dobrotnike, če ste siromaki. Glavno je, draga mladina, da primeš v roke svoj list i se navčiš po njem živeti duhovno življenje. Če pa kaj ne razmiš, piši v Črensovce na vredništvo, pa dobiš tü potrebna pojasnila. Naslov: **Vredništvo Marijikinoga Ogračka, Črensovci.**

Ti Marija vari — hčere svoje!

Pod plašč tvoj materinski, blaga Mati,
smo hčerke tvoje, denes zopet prihitele.
Presrečne vse, da smemo se imenüvati,
otroci Tvoji, hčere Tebi posvečene!

Zgledni z očmi se, punimi lübezni in milosti,
na nas z višave rajske, o Marija.
Brez Tebe, zapüščene bile bi sirote,
če roka Tvoja, ne bi nas vodila.

Ve v pogüblenji svetnom joče še dūša vnoga — vnoga,
ar še lübezni Tvoje ne pozna, o Mati.
O reši, reši tüdi toga svojega otroka,
na stezo večne sreče, daj ti ga pripelati.

Ve tüdi nam, ki Tebi vse smo se zročile,
stalno preti iztrgati hüdobni svet,
Iz prsi, Tvoje nam svetinje mile,
iz srca našega lübezen Tvojo — mili cvet.

Marija, — Mati, molimo vse k tebi:
varhinja mila, bodi nam skoz to življenje.
Vse smo pripravlene za tebe žrtvüvati,
da k Tebi v večno ednok pridemo vesele.

Naj svet hüdobni nas zavrže, zaničava,
njegovo zaničavanje ne nam je na kvar:
Zatrpimo je za tebe, o Marija,
lübezni naše, ki si svet oltar!

Viktorija Razlagova.

Naš višji pastir — mladini!

»Kristušov Düh je Düh odpovedi i trpljenja. Prostovolno se odpove Sin boži vsem udobnostim življenja pa vzeme zvrhani od Oče njemi podeljeni kelih smrtnih muk, nam v navuk, da moramo resno vzeti njegovo reč: »Če šče što priti za menov, naj se odpove samomi sebi i vzeme svoj križ pa hodi za menov.« (Mat. 16—24). Ne strinja se z Dühom Kristušovim, ki ne pozna mere

v jestvini i pitvini, ki ide po voli grešnomi poželenji pa si šče zavživati vse, tudi nedovoljene nasladnosti sveta, na drugoj strani pa se ognoti vsemi, ka je človečoj naturi neprijetno. **Za treznost i čistost je potrebno premagüvanje samoga sebe i dostakrat vroči boj: »Nebesko kraljestvo trpi silo, i samo ti silni si je pridobijo. (Mat. 11—12).**

(Reči prevz. gospoda višjega pastira dr. Tomažič Ivana Jožefa v postnom pastirskom listi za l. 1934.)

Mladini

II.

Za vekše reči sem stvorjen ...»

V zadnjem pismi nas je brcnola resna misel, ka je človeče življenje ne za špajs. Življenje je preresno i pretrezno, da bi se človek igrao i špilao z njim. To je resnica!

Da pa bomo znali resno i trezno živeti, moremo biti si na jasnom z ništernimi osnovnimi-fundamentalnimi resnicami življenja, kak pravimo, zakaj sem na sveti, štera pot vodi srečno skoz življenje, štera ne, ka je versko življenje za mladino, duhovno življenje itd.

Prvo, ka moremo znati, če ščemo dobro i pravilno živeti, je pitanje **zakaj pravzaprav živemo?** Ali smo na sveti kak tak brez cila i brez namena, zabada v ...

Po cesti pride popotnik. Stavimo ga za nikelko minot i ga pitajmo: »Prijateo, odked pa prideš?« — Ne vem. — »Kam pa ideš?« — Ne vem. — »Kaj pa teda tü okoli hodiš?« — Ne vem. — Ka mislite je li zdrave pameti, ali pa ne? Kakšteč že je, ali je tak, ali ovak, za preveč čednoga ga ne bomo meli ...

Ali je ne spodoben tomi potniki tisti, ki bi hodo tü po sveti, se narodo, živo i vmerje, ali brez toga, ka bi znao, zakaj se je narodo, zakaj je živo i zakaj je vmro, odked je prišeo na svet, zakaj je živo na sveti i kam je šo po svojoj smrti...

Zato je prvo pitanje za življenje: **Zakaj pa živim?** Odked, zakaj i kam? Zakaj? ... Zato, da kak bo človek živo, če pa niti to ne zna, zakaj živi? Zakaj bi se ogibao greha, grešnih prilik itd., če pa ne ve, zakaj? Zakaj bi bio dober, pošten čisti, če pa ne ve zakaj? Zato je ne nika tak potrebno za življenje, kak spoznanje jasnih cilov življenja.

a) »Bog me je stvoro! To znam, tak sam se včio i tak verjem.« To znamo vsi. Sami od sebe smo ne. Ar samo od sebe

ne nastane nikaj na sveti. Bog me je stvoril. Sv. vera mi to potrjuje: »Vstvorimo človeka po svoji podobi. I stvoril je Bog človeka na svoj kepi i podobo, moža i ženo je stvoril.«

Ali Bog ne dela nikaj zobston, zato je tudi človeka ne stvoril zabadav. Vse, ka je Bog stvoril, je stvoril sebi na diko i slavo. To je bio prvi glavni namen stvorjenja. »Vse je zavolo sebe stvoril Gospod!« Pril. 16. 4. Sv. Pismo nam jasno potrjuje prešnja istino. Človek je tudi v tom notri: Tudi on je stvorjen za Boga. Naš namen je tudi, ka bi Boga dičili, ljubili i njemu služili! Zato vsaka stvar v prvom tali Boga diči i slavi. Ftička na poli, ribica v vodi, cvet na drevi, gore i doline, voda i sušina, vse prav vse speva večno: »Gloria, slava Bogi na Višini ...« To je delo angelskih zborov i to je tudi naša naloga.

Boga slavimo s tem, ka ga spoznavamo v njegovom neskončnom i večnom veličastvi, ga občudujemo i zvišavamo ...

Boga ljubimo, če iščemo vsikdar i povsod njegovo najsvetejšo volo, i da to spunjavamo.

Te namen nam je odredil i dao Bog, naš Stvarnik sam. Je li poniževalen i sramoten za človeka? Mislim, ka ne. Mislim, ka je to največša čast i dika, ka smemo Bogi služiti. Mislim, ka je ravno v tom veliko i imenitno dostojanstvo človeka, ka ga je Bog za sebe stvoril! Zato pravi po pravici sv. Pismo: »Samo malo si ga ponizil pod angele, s slavov i častjov si ga ovenčal i si ga postavil nad dela svojih rok!« Ps. 8.

b) Ali to je ne edini namen človekov, je prvi i glavni, ali ne edini. Bog je šče človeka določil, ka se zveliča. To se pravi, ka zadobi nebesa, večno srečo i blaženost nebeskoga kralstva. Bog nas je pozval na večno gošćenje, gde bomo Boga celo večnost gledali, se v njem veselili i ga živili. To je za srečo i blaženost nebesko nas je stvoril. Pa njemu je to ne bila dužnost, je ne bio zato primoran. Tudi s službov, štero mi damo Bogi, si toga nikak nemremo po vrednosti zaslužiti, nego to je Bog določil i nam dao, ar je dober. Zato pravi sv. Avgustin: »Ar je Bog dober, zato smo!«

Ali je to ne za človeka? Vsi dobro znamo, kak bi vsaki rad bio srečen i blažen. Kelko se trudimo za zemelsko srečo, za to blaženost. Je to tedaj globoko vcepleno v našoj naturi, ve jo vsi iščemo, se za njov trudimo ... Ali tu se nesmemo dati zmotiti, ka bi iskali napačno i pogrešeno srečo, ka bi iskali minljivo, samo zemelsko, nego iščimo to, za kaj nas je Bog stvoril: Večno, neminljivo, nebesko srečo.

Za kak velke reči nas je Bog stvoril! Za samoga sebe volo, za svojo diko i čast! Ali pa smo v istini Bogi dika, slava ali pa špot? Za velke reči nas je Bog stvoril, ka bi si potom službe najvišjega i najnezmožnejšega Gospoda, pridobili večno blaženost. Stvorjeni smo za velke i imenitne reči! Ali pa tudi živimo za velke i imenitne reči, pravimo za Boga, za dušo, za večnost, za čistost, za krščansko viteštvo i krščansko devištvo, za odpoved tomi sveti i za življenje drugomi sveti, za službo Boga samoga i odpoved hūdomi duhi ... Ali so ne to velike reči i zvišene stvari človečega življenja?

Sv. Alojzij, Berhmans i drugi svetniki so meli za svoje živlensko geslo: »Za vekše reči sem vstvorjeni ...« Ne za greh i grešno življenje, nego za čednost itd. Probajmo ešče mi, si vzeti to za živlensko geslo i živlensko vodilo: Za vekše reči sem stvorjeni! Zato pa samo za te velke i najvekše i imenitnejše reči živimo!

V III. stoletji si je neki Krištof zmislo nekaj imenitnoga, kak pripovedava legenda od njega. Pokažite mi, što je najvekši gospod na sveti, jaz samo njem ščem služiti!«

Najvekši gospod je Krao i Kristof je stopo v kralovo službo. Nekoč so krali priredili veselico, na toj veselici so popevali tudi od vruga i njegovoga kralestva. Nato je krao ves prebledno. Kristof je to vido i si misli, šatan more biti vekši gospod i je stopo v njegovo službo. Ednok sta z vragom potüvala i sta prišla k križi, vrag se je se prestrašo i pobegno. Kristof si misli. Te je tudi ne najvekši ...

Pri križi zagleda puščavnika. Stopi k njemu i razodene svoje žele. Kak bi naj služo Križanomi, ar mislim ka je te najzmožnejši?«

»Moli!« Ali toga ne vem, je odvrno Krištof.

»Posti se.« Toga pa nemrem, ka sem preveč velki i dosta nūcam.

»Dobro, eti boš lüdi prek potoka noso, zadosta si velki i močen«, njemu zanove puščavnik. Krištof se je toga dela poprijao v Imeni Križanoga .

Noso je i noso den za dnevom potnike prek potoka ka tak služü Kristuši.

Ednoga dneva pa pribeži malo dete, eden serkasti deček i ga prosi, naj ga nese prek vode.

Krištof ga vrže na rame i hajdi prek ž njim. Ja, ali deček je tak žmeten postano, kak celi svet. »He, jaj, ti pa si žmeten, kak svet ...«

»O ne čudivaj se Krištof, jaz sem, ki sem celi svet stvor« njemi je odvrnilo dete i preminolo ...

Krištof je poklekno i Boga zahvalo, ka je najšeo pravo službo ...

— — —

Kak lepa miseo: »Što je najveksi Gospod? Jaz samo njemi služim!« Ali mislimo tudi mi tak, ka bi Kristuša nosili, ne na ramaj, ne na prsaj, nego v srci ...

Ne kadi!

Škodi zdravji.

V Austriji so se zavezali narodnosocialisti, ka nedo kadili. To obľubo so pa zato napravili, naj država ne bi mela dohodkov od tobaka. Sovraštvo do države njim je vodilo pritoj zavezi, ar bi mesto krščanske Austrije raj meli na pol pogansko Hitlerovo Nemčijo.

Te izdajalske Austrijce toti obsodi njihov slab namen. državi škoditi, ali njihovo zatajüvanje pri kajenji pa li hasni i to v prvoj vrsti njim, potem pa tudi državi. Kakda?

Škodlivi je duhan za naše zdravje zavolo strupa, ali čemera, šteri se najde v njem i se zove *nicotin*. Toga čemera če nedo avstrijski hitlerovci k sebi jemali, do hasnili svojemi zdravji. Zdravo telo pa hitrej premaga klice raznih betegov, ka se ga ne primejo, kak betežasto, oslableno. Če so pa podložniki v šteroj državi zdravi, nema ta stroškov za bolnišnice i zdravnike, da bi prve gordržala, druge pa nastavlala i plačüvala. Tisti milijoni, štere države dobivajo od duhana, ni blüzi ne dojdejo za bolnišnice i zdravnike, štere potrebüjejo betežniki, ki jih je v beteg spravo čemer *nicotin*.

Keliko odrašenih moškov pride k zdravniki zavolo slaboga srca, oslabelih živcov v glavi, želodci i črevi, krvnoga pritiska v glavi, trepetanja, mámice ali omota, oblabljenja v pogledi i vapnenja žil. Zdravniki so dognali, da so tej betegi posledica ranoga i močnoga kajenja. Če deček te že začne sükati cigaretilne, gda je komaj šolo zapüsto i če moški niti zdaj ta ne neha kajenja, gda njemi deca nema krüha i ga davijo dugovje, te je to dokaz strasti, dokaz ranoga i močnoga kajenja, štero de melo za posledico oslablenje telovne odpornosti i moči proti raznim betegom i pripela kadilca do doktorskih dver, gde de se ponizno

pritožavao, ka to pa ono mi fali. Lejko bi se pa rešo te poti pa teh nepotrebnih stroškov, če ne bi tak rano začeo kaditi i če ne bi tak močno kadio.

Mislite, ka letalo, štero obvrh naše glave brni, nema težine? Če je ne bi melo, bi više zletelo. Ravnotak je z kajenjom. Čeravno včasi ne opazimo, da bi nam škodilo, nas teži li pri zdravji dol, ka se prle ali sledkar pri vsakom pokaže. Če pa kajenje nikomi ne hasni, nego vsakomi menje ali več škodi na zdravji, potem si daj mladenček sam odgovor: jeli de pametno, da se ga navadim? Kadilec pa odgovori: Pametno bo, če se ga odvadim.

Cigaretlini.

Vučenjak Humbold Aleksander je napisao: »Dve velikoga pomena rastlini sta prišle k nam z Amerike; edna je prinesla blagoslov, ta druga pa nesrečo. Rastlina blagoslova je bila krumpiš, nesreče pa duhan.«

Ta nesreča je v čemeri nicotini, šteroga ma vsakši duhan. V cigaretaj pa se te nevaren čemer združ i ešče z drugom čemerom, opijom. Opij je čemer, šteroga delajo iz zelenih makovih glav. V tom opiji najmre pacaja duhan za cigarete. Ka je papir tudi škodliv za plüča i srce, vsaki človek zna, ki more dihati dim od vužganoga papira. Cigarete napadnejo grlo i šinjek. Potem napadnejo sluznice, to je tiste delce našega tela, štere delajo za prebavo hrane potrebne sline. Či teh slin ne, želodec ne more skühati hrane, človek se ne krepi. Zato je teli-ko sühačov med nezrelav mladina, ar cigarete kadijo. Po draženji nikotina i opija splüjejo vö prepotrebne sline, te njim pa želodec ne küha i zgleđajo kak smrt. Ne pozabimo ešče na oglikov oksid, šteri se najde v dimi duhana. Te oksid se napravi od lesenoga ali kamenoga vogelja. Peglarce znajo, kak strašno škodi te dim zdravji, peglarce, štere majo v pegli vogelje. Isti čemer je v dimi duhana, cigaret. Kem več kadim, tem več ga pride v moj organizem i tembole me oslabi. Mlado telo pa potrebuje moč, ne pa slabost, ar je čaka življenje puno nevol i težav. Zato pa dečko moj, ne navadi se kaditi. Če si se pa navado, cigaretlinav nikdar ne kadi.

Gnezdo jetike.

Negda je pomor klao lüdi, zdaj je jetika vmarja. Zdravnik Dr. Schrürer pravi, da je kajenje edno tistih gnezdv, v šterih se zleže največ jetike i ka zasleplena mladina to nešče v pamet vzeti, nego podpira širjenje te strašne smrti z kajenjom.

Največ mladi ljudi, ki v jetiki vmerjejo, je kadilo vmorilo. Glej natakare, kelnare. Zakaj jih teliko vmerje v mladosti? Ar se zdržavajo dugši čas v duhanovom dimi. Gda to pišem, mi na pamet pride smrt ednoga takšega mladoga kelnara. V Pešti je bio natakar ešče pred viogrskov oblastjov. Dim nikotina ga vrgo v jetiko i je prišo domo v svojo rojstno ves k materi, da bi tti ozdravo. Dobra ženica bi njemi rada spravila dvoje zdravje, od jetike bi ga rada rešila na dobrom zraki Slovenske krajine i dušo bi njemi rada z Bogom zmirila, štera je zaspala v mlačnosti. A zaman njemi je z vsov lübeznostjov dvorila, beteg je šo svojo pot naprej, nikotin je klao mlado življenje, a mrtva je ostala tüdi duša. Za svet se ne šteo spovedati. Vmiralo je telo, mrtva je bila že duša. Da bar to ožive v vmirajočem teli, je goreče molila i se prečiščavala dobra mati, ki je bila pobožno duša. Bog jo je posüho. Z veseljom mi je naznanila, da sin žele zdaj spoved. Naj rešim ubogo dušo, se podam v dve i pol vüre oddaljeno ves v strašnoj poti med snegom i blatom i gda stopim na trnac hiše... je v hiši dušo püsto brez spovedi od duhana jetičen mladi kelnar...

Deni ti edno rožo, šterešteč vrste korin v tvojo hišo, v šteroj se kadi pa jo pazi kak de ti rasla. Zaostane v rasti i zažutne. Obrni to na svoja plüča. V zaprtih sobaj, v šterih se kobaca dim od pipe, cigarov, cigaretlinov, da bi ga lejko rezao, plüča ne rastejo, se ne razvijajo, ne dobijo svoje hrane, zato oslabijo, zažutnejo. Zato ti razcvete lice, blede lice v rožo jetično i se ti ponüdi za pajdaša kašeo, šteri te tüdi sprevodi do ranoga groba. Če je zaprta dimnata hiša tak škodлива za plüča, ka naj potem pravim od kajenja med delom, gibanjom, plesom, telovadbom! Pri gibanji tela se plüča raztegnejo i segnejo po velikoj porciji svoje hrane: dobrom zraki. I ti tem raztegnjenim meterskim plüčam daš mesto hrane čemer duhana. Kakša nespametnost i kakši grešen napad na svoje zdravje, štero ti je Bog dao, da njemi na čast dosta dobra včiniš v svojem življenji. Ti pa to življenje koleš i tak oropaš dobrega Boga dike, svojo dušo pa večne plače za nikaj vreden, čemer dim duhana.

Ka pravi znanost od škodlivoga pliva duhana na kadilca.

Dr. Seaver, vseučilišni profesor na univerzi Jale v Severnoj Ameriki je polštiri leta opazüvao mladino, kak vpliva na nje kajenje. Mladino je razdelo na tri razrede i 1) na tiste, ki neso kadili, 2) ki so samo včasi kadili i 3) na tiste, ki so redno

kadili. Opazüvao je pa pri toj mladini a) kelko vaga ta, b) kak raste i c) kak se razširijo prsi i d) plüča pri njih. Pa ka je najšeo? Gledajte. Ki so nikaj ne kadili, so največ vagali, ki so samo včasi, so že 6% menje, stalni kadilci pa 10% menje. Pri rasti so najbolje zrasli nekadilci, včasi kadilci so za njimi zaostali okroglo za 9%, stalni kadilci pa za 20%. Pri razširjanji prs so nekadilci na prvom mestu, včasi kadilci so za njim zaostali okroglo za 18%, stalni kadilci pa za 22%. Najbole se je pa pokazao kvaren vpliv duhana pri gibkosti plüč. Najbole gipka plüča so meli nekadilci, včasi kadilci so zaostali za 28%, stalni kadilci pa okroglo za 44%.

To priliko si dobro pogledni mladina! Gda so se dečki v svetovnoj bojni prigrasili za prostovolce, jih je tretina bila odbita večkrat, ar so zavolo kajenja meli slaba plüča. Vči se z toga mladina. Strastni kadilci so dostakrat tüdi strastni pivci i pravi hüdi dühovje svojih družin. Boj se toga mladina. Ka največ lüdi odnore z strasnih kadilcov i pivcov, nam posvedočijo norišnice. Bog nas čuvaj te nesreče i zato tüdi nerednoga kajenja i pila! Bogaj nas mladina.

Reči generala Baden — Powla.

General Baden — Powel, Anglež, je nastavo društvo mladencov »Scauti«. Zdaj je 77 let star i je teško zbetežao. Lani je bio ešče na Vogrskom, gde so skauti celoga sveta meli spravišče i jih je prišlo vküp okoli 20 jezero. Skauti gojijo zdravo telo i zdravo düšo. Telo z tem, ka se dosta giblejo v naravi i so največ na prostom, düšo pa z dejanskov, živov verov do Boga.

General Baden — Powel je svojim mladencem v listi Scouting for boys-i (mladinskom listi) sledeče pisao od kajenja:

»Skaut ne kadi. Kaditi zna vsaki dečko; to ne nikši künšt, a skaut pa to ne včini, ar je ne nori. On najmre zna, ka tisti mladenec, ki prle kak odraste, kadi, skoro gotovo oslabi svoje srce; a to je pa najvažnejši organ. Srce poganja krv na vse strani, ka bi telo zraslo v meso, kost i mišice. Če pa srce ne more svojega dela opraviti, ne more zdravo telo zrasti. Vsaki skaut zna, da kajenje škodi pogledi i vohi, oboje je pa potrebno v vojaškoj službi«.

»V mladosti sem jaz tüdi kadio, red je pa prišo na strelbo i te med vajov sem opazo, ka mi je pogled bistrejši, če ne kadim. Pretrgao sam zato z kajenjom i tomi se ešče dnes veselim.«

»V Ameriki pri železnici i pošti ne dobi službe dečko kadilec i isto je v Angliji pri vnoгих delodajalcih. Na Japonskom pa pred 20 letom nieden dečko ne sme kaditi i če bi, so za to starišje odgovorni i kaštigani.«

»Nikdar nieden dečko ne začeo zato kaditi, ar je rad meo duhan, nego iz strahü, naj njemi drügi ne bi bojazlivce gučali ali pa zato, ar je mislo, ka de z kajenjom spodoben odrašenomi človeki, a je spodoben samo somari.«

Te reči svetoznanoga, vučenoga generala naj obrodijo pri slovenskoj mladini sad nekajenja.

Blaženi Herman Jožef

Mali Hermanek je odraseo i je začeo v šolo hoditi, gda je bio sedem let star. V šoli pa ne vzeo v roke njegov vučiteo niti šibe, niti ostrejše kaštige, bota, ar je Hermanek bio priden v včenji i zgleden v obnašanji. Gda so drüga deca po šoli kričala, se zganjala, bila, si priimke davala i včasi še cele pestine delala, je Hermanek vseli odišo v Marijino cerkev na kaptoli. Tak se je zvala, ar je v rimskoj dobi na tom mesti stao kaptol, to je hiša za posvetüvanje. Pred Marijino podobo je pokleknoło vseli detece i goreče počastilo mater božo i njenoga Sineka, ki ga je v naročaj držala. Vsakokrat je tüdi ponüdilo samoga sebe Mariji, ka včini vse za njenoga Jezusa i njemi vse ta da. Pa naj pokaže, da istino guči, stopi gor k podobi pa ponüdi Jezuseki paboko, štero jedino je meo za svojo hrano. Ta lübezen je tak genola Jezusa, da je bože Detece stegnolo roko, jaboko vzelo, Marija pa z glavov prikimala, da je Hermanek dobro delo včino. Za svojo lübezen, da je samo za Jezuseka šteo živeti i vse meti, njemi je Marija plačala z obilnimi milostmi svetoga živlenja. Vse za Jezusa i samo za Jezusa, to bodi tüdi, tvoj odgovor, drago detece. Gda li moreš, idi v cerkev, počasti tü mater boži i moli njenega Jezusa v beli krüh skritoga. Za dar njej pa daj svojo čisto düšo. To je najlepeše jaboko na sveti.

Prošnja.

O sveta Mala Cvetka,
ki Jezusu dehtiš
in ki neskočno srečna
se v Bogu veseliš!
Ljubeče obljubila
si dež nebeških rož,
ki z rajske domovine
nam jih trosila boš.
Zaupno izročimo
vse svoje ti skrbi
naj se v nebeško rožo
nam vsaka spremeni.
Ne nehamo prositi
in trkati popred,
da zaželjeni šopek
nam daš iz rajskih gred!
Izprosi, Čudodelka,
nam milosti nebroj,
ti vodi nas v višave
in nam na strani stoj,
da Jezusa ljubili
bi kot ga ljubiš ti! —
Usliši nas Terez'ka,
saj obljubila si! —

(Karmel na Selu)

Našim malim o mali Tereziji.

»Otroci! Mirno sedite, nekaj lepega vam povem! Majica, Dušan, Nevica, Martinko, Andrejček in vsi kolikor vas je, pazljivo poslušajte!

Kar vam povem je lepše kot vse povesti, ki ste jih slišali in čitali, zanimivejše kot vse pravljice in pripovedke. Ta povest je resnična. Pred petdesetimi leti se je dogodila. Poslušajte torej! Da si boste bolje zapomnili, vam bom vsak večer povedala samo nekaj.

Nedavno je bilo v nebesih veliko veselje. O, ko bi vedeli, kako je v raju lepo, ko se pripravljajo na posebno slovesnost!

Bilo je v maju leta 1925. Nebesa so bila krasno okrašena z zelenjem in cvetjem. Angeli in svetniki so prepevali čudovite pesmi in igrali na gosli, harfe, orgle in druga glasbila. Neštete lučke so gorele. Vse to v pripravo na 17. maj 1925.«

»Zakaj pa?«

»Zato predragi, ker so 17. maja v nebesih proslavljali veliko svetnico, ki je bila na zemlji majhna in preprosta. Tako majhna kakor vi. Imenuje se Mala Terezika ali Terezika.

Vprašate, zakaj so jo v nebesih proslavljali? To bomo videli in slišali. — Terezika je živela v Lizjeju na Francoskem. Bila je vesela in živahna kakor ste vi. Rada je poslušala in čitala pravljice in povesti. Imela je prav take, s trakom privezane laske, kakor ti, Majica. Kako ljubka je bila.

Kako pa je postala tako velika, da so se v nebesih pripravljali na slovesnost? — Mali in veliki angeli, svetniki, sv. Peter, — vsi so krasili nebesa in prepevali krasne pesmi?

Kako to, bomo jutri slišali. Nocoj pojdite spat in mislite na Malo Terezijo. Morda se vam bo o njej sanjalo!«

Koga ljubi Mala Terezija?

»Ali ste dobro spali, dragi mali?«

»Kdo je sanjal o Mali Tereziji?«

»Kdo je sanjal o nebesih?«

»Ali nam boste povedali, kako je mala Terezija postala velika in slavna?«

»Da, — z veseljem, — a najprej vas moram nekaj vprašati:

»Martinek, povej, koga in kaj imaš najrajši?«

»Mamico, očka, sestrico in konjička.«

»In ti, Majica?«

»Očka, mamico, dedeka in žogo.«

»Jaz pa povesti in slike.«

»Jaz najrajši poslušam pravljice.«

»Jaz imam najrajši punčko in našo malo muco.«

»Dobro, dobro. — Ali ste kdaj gledali zvezdno nebo?«

»Smo, smo! — Moj najmlajši bratec je hotel ujeti mesec in je jokal, ker ga mu mama ni mogla dati.«

»Jaz imam najrajši zvezdice! — Pozabila sem povedati.«

»Jaz tudi! — «

»Ali ste bili na livadi, ko zvončnice cveto?«

»Da, gospodična! — Tudi marjetice, zlatice in spominčice smo nabirali. Velik, velik šopek.«

»Ali ste vse rožice potrgali?«

»O ne, nismo jih mogli. Preveč jih je bilo.«

»Z marjeticami smo se igrali in ugibali: pekel, vice, nebesa.«

»Pa tudi: ljubi me — ne mara me!«

»Na koga ste mislili, ko ste vprašali, če vas ljubi, ali ne?«

»Na mamico, — očka, na gospodično in na gospoda učitelja.«

»Za šalo smo se igrali.«

»Vem, vem, — saj smo se tudi mi v otroških letih.«

»Kje ste trgali marjetice?«

»Na travniku.«

»Kdo pa je marjetice ustvaril?«

»Priklile so iz zemlje.«

»A kdo jim je ukazal, naj priklijejo.«

»Ljubi Bog.«

»Prav. — Kdo je ustvaril zvezde?«

»Ljubi Bog.«

»In sonce, mesec, cvetke in muco?«

»Ljubi Bog.« «

»Kako lep mora biti ljubi Bog, ki je toliko lepega ustvaril.«

»Kdo vam je dal mamico, očka, sestrico in bratca?«

»Ljubi Bog.«

»Kako dober mora biti ljubi Bog, ki vam je dal dobre starše, bratce in sestrice.«

»Kdo je naredil visoke gore, — konja in v puščavi silnega leva?«

»Tudi to je dal ljubi Bog.«

»Kako mogočen mora biti Bog!«

»Ali ste Boga kdaj že videli?«

»O ne, še nikoli!«

»Ali ga sploh še nihče ni videl?«

»Ne vem.«

»Da, otroci, pred tisoč devetsto trideset tremi leti so ljudje videli ljubega Boga.«

»Kakšen pa je bil?«

»Majhen kakor vi. — Imenoval se je Mali Jezus.«

»Ali takšen Jezušček kakor je o božiču v jaselcah?«

»Da, takšen, toda bil je živo dete. Potem je rasel in je bil priden, ubogljiv deček. Na vsak migljaj je ubogal mamico. Takšni morate biti tudi vi, da vas bo Jezus vesel.

Bog, ki je ustvaril zvezde, cvetke, ljudi, živali, gore i doline, je sedaj tudi med nami, ker je vse-mogočen? Ali ga bomo radi imeli, ker je tako lep, dober in mogočen?

»Da, radi, radi!«

»Ljubega Boga, malega Jezusa, je Mala Terezija zelo, zelo ljubila. Zato je postala tako velika in slavna, da jo časté v nebesih in na zemlji. Ljubila ga je bolj kot zvezde in cvetke, bolj kot punčko in žogo, bolj kot sestrice, mamico in očka.«

»Kako pa veste, da je Terezika tako ljubila malega Jezusa?«

»Ker je Jezusu pokazala, da ga zelo ljubi. Kako mu je pokazala, povem jutri. Nocoj ste že trudni. Lahko noč!«

(Karmel na Selu)

Sveťa Terezija Deteta Jezušā

»Včasih si mislim, da sem spodobna 3 do 4 letnomi deteti, ki si je pri igranji zamazalo obleko in razmršlo vlase. Ta nesreča me je dohitela v boji za duše. Toda Marija mi brž prihiti na pomoč. Odvzeme mi zamazani predpasnik, me lepo počese — in mi, — da bi bila bole ljubka i priklupliva, dene v vlase lepi pantlik ali rožico. Tak se lehko, — ne da bi zardela, — približam svetoj večerji.« — »Vidite, častita mati,« nadaljuje v svojih zapiskaj, — »da ne hodim po poti bojazni. Z vsem svojem siromaštvom se okoristim. Zato sem vedno srečna.«

Terezikina molitev je bila apostolska. Tudi v molitvi je pozabila nase. Njena gorečnost je obimala ves svet. Iskala je uboge, potrte, betežne, zasleplene obvüpane — pomoči potrebne duše, — da bi njim naklonila osvežüjočo roso bože milosti. Na njenih vüstaj je neprenehoma trepetala prošnja: »Gospod, daj mi duše — nesmrtnelne duše! Predvsem apoštolov in mučencev, da po njih vužge trume grešnikov s tvojov lübeznostjov.« Vedela je: grešnike spreobrača samo milost. Milost pa teče po zlatih ceveh molitve. Zato je sklenila: »Vse življenje bom nabirala za duše dragoceno Jezušovo krv, da ne bo zgüblena i zaman prelejana.«

Pri premišlavanji se je domislila Zveličarove reči: »Zdignite svoje oči i glejte! Glejte v nebesaj prevnoge prazne prostore. Vi jih morate zasesti. Vi ste to, ka je bio Mozeš na gori, kda je molo. Prosite delavcov i vam je pošlem. Čakam samo molitevce ali vzdihlaje.«

Djala je: »Ali ne apoštolstvo molitve takrekoč mogočnejše od apoštolstva predgarov? — Vseli se zavedam svoje karmelske naloge, da moram vzgojiti evangelskih delavcov, ki rešijo jezere düš i da njim moram biti dühovna mati.«

Kak iskreno moli: »Nebeski Oča! Zavolo Jezušovoga presv. lica pozabi nezahvalnost tebi posvečenih duš i grešnikom milostno odpusti!«

»Po zaslužnji svojega božega detinstva ne pozabi nebrojne vrste male dece, da bodo v nebesaj sledile Agnjeci.«

Veselila se je, da je pozvana k apoštolstvu molitve. »O sreča, da smemo Jezušu pomagati rešavati duše, ki mogoče čakajo naše pomoči, da ne zdrknejo v prepad.«

Celini piše: »S svojov ubogov lübeznirov osüšimo Jezušove suze, štere pretaka zavolo hüdobnih. Pri očinskoj težkoj prezküšnji jo prosi: »Celina! Pozabimo na svojo bridkost in molimo za dühovnike!« Drugič njej piše: »Prelepe pokrajine, ki Te razveseljavajo, — ne morem s Tebov občüdovati. — Zdaj mi je Jezuš vse. Ka naj včinim za duše? Pola so bela za žetev.« — »Jezuš ne rabi naše pomoči. Toda v svojov lübezni hoče, da njemi pomagamo. Čaka molitevce male slabotne duše, da reši nešteto drugih düš, odküpljenih z dragocenov krvrov.«

»V tom smisli navdušuje novinke: »Porabimo trenutke življenja! Razveseljavajmo Gospoda i s svojimi malimi žrtvami rešavajmo duše! — S skritimi, neznatnimi čini lübezni preobračamo grešnike i pomagamo misijonarom. Z malimi žrtvami njim darujemo obilno miloščino i euharističnomi Jezušu gradimo prave i dühovne domove.« V lepoj molitvi, ki jo je sestavila v čast presv. lici, pravi: »O, Jezuš! Tvoje dragocene suze hočemo nabirati, da za to neskončno ceno odküpimo duše naših bratov.«

»Samo Jezuš lahko podeli našim delom neizmerno vrednost! Zato ga iz vsega srca lübiamo!«

Terezikina moč je temelila v molitvi i žrtvaj. — Iz izküšnje je znala, »da s tem orožjom vse bole kak z rečrov genemo srca.«

Misijonari je pisala: »Samo bežen den življenja mam, da moremo delavati za rešenje düš pa izkažuvati Bogi svojo lübezen. V večnosti Vam Gospod stotero povrne radosti, ki njemi je zdaj pripravlate.«

Terezika svojih dühovnih kinčov ne obdržala. Vse je razdala. Pravi: »Kakoli mam, — vse, ka zaslužim, — dam sv. Cerkvi i düšam. Tüdi če bi živela 80 let, — vsikdar bi bila sirota!«

»Niti bilke ne bi pobrala, da bi se s tem rešila očiščilišča. Vse, ka sem kda včinila, je bilo zato, da sem Boga razveseljavala in rešavala duše!«

»Če bi bila bogata, bi ne prenesla pogleda na gladnoga siromaka, da ga ne bi obdarüvala. Tak se mi godi v dühovnom življenji. Kak hitro si osvojim kinč, se domislim düš, ki so v ne-

varnosti pogübljenja. Njim darüjem vse, ka mam. Dozdaj še nesem našla trenutka, da bi djala: zdaj bom delala zase!«

»Vsikdar sem bila zadovoljna z vsem, ka mi je dao lübi Bog. Tüdi če se mi je zdelo, da je deo drüghih lepši in bolši!«

V zadnjoj boleznj je pri nekoj priliki djala: »Gotovo izgü-bim zaslüženje, ar sem vam to povedala.« Mati Agneza jo je začüdeno pitala: »Ali si hoöete pridobiti zaslüženje?« — »Da, — pa ne zase, za düše, za potrebe sv. Cerkve, skratka, da bi vsem na sveti, praviönim i grešnikom trosila rože.«

Njeno jedino hrepenenje je bilo, da bi bio Bog lüblen. Ne-besko blaženstvo jo je mikalo samo zato, da bi mogla lübiti i se vrniti na zemlo, da Lübezni pridobi lübezen.

Naši misijonarčki.

S tem lepim imenom zovemo tiste mlade deöke, šteri so pred par letmi odišli v misijonske šole v Italijo. Dosta jih je je odišlo, okoli 50, nego edni so prišli nazaj domo. To je ne nikaj čüdnoga. Zvekšega so ostali in se goreöe pripravljajo na vzvišeno pozvanje. Edni so že odišli v delešnje kraje, gde vršijo svoje vöenje, drügi pa so ešöe v Evropi.

Tü imenoma napišemo samo tiste, ki so že v misijonskih po-krajinah. To so:

Maroša Martin (z Melinec) Casilla, Santiago, Chille, Jüž. Amer. Fras Alojz in Zver Alojz (oba z Dokležovja) Lavrinhas, Brazilija. Horvat Aleksander (Sv. Šebešöan), Šnurur Franc (Canköva) Soöak Štefan (Bükovnica) so v Macul, Santiago, Chille, Jüž. Amer. Kreslin Ignac (G. Bistrica) Mosguera, Co-lumbia. Seršen Franc (Bled) Campinas, Brazilija. Žižek Ivan (Polana) Rio grande, Argentina. Meolic Štefan (Krog) Macau, China (Kitajsko).

Vsi nam gostokrat pišejo. Izražajo svoje zadovolstvo in želo, da bi ešöe vnogo drüghih prišlo za njimi, zato ka je žetva velka, delavcov pa malo. Vöasi kak jim vojaška slüžba dovoli, bodo šli za njimi tüdi ovi. Vekši tao jih je v Italiji, nikelko pa doma v Jugoslaviji v vojaškoj slüžbi ali pa v zavodih. Teh je vseh 23.

Pri toj priliki se jako hvaležno spominjamo na veliko po-moö, štero smo dobili l. 1927 od našega prezvišenoga šköfa dr. Tomažiča. Dali so nam na našo prošnjo 3.000 Din iz misi-jonskoga fonda. Tej penezi so se ponücali za potüvanje v Italijo vseh tisto leto.

Na konci ešče omenimo 4 druge prekmurske salezijanske misijonare, ki so pa ne iz skupine teh misijonarčkov nego so prle odišli. Tej so sledeči: Veleč. g. Jožef Kerec (Sv. Šebeščan) na Kitajskom. — Veleč. g. Jožef Geder (Sv. Jurij) na Kitajskom. — Kren Jožef (G. Lendava) bogoslovec v Palestini. — Gomboši Anton (Sv. Šebeščan) brat v Meksiki.

Najmlajše sirotke s črno pestunjo v misijonu Rombu v Afriki.

Noni in Mani v gorah.

(Nadaljevanje.)

Približam se previdno bojevalcem in pri tem mečem kamne biku proti glavi. Enkrat se mi posreči, da ga zadnem ravno vsredo širokega nosa. To je pomagalo.

Dvigne glavo, gleda trenutek jezo s krvjo potplutimi očmi novega napadalca in steče, Maniju v največji strah, z vso silo z nagnjeno glavo proti meni...!

Pa sreča, da ga je lesena klada zelo ovirala in tako se mi je posrečilo, da sem mu ušel in se rešil za najbližnji veliki kamen.

Obenem ga je tudi Fidel krepko napadel in ga z vso silo ugrizaval v zadnje noge.

»Noni, Noni...« je zaklical bratec, »nehaj, nehaj! Če ne te bo nazadnje res z rogovi.«

Nisem se mogel ustavljati bratovim prošnjam in sem sklenil, takoj končati nevarni boj.

Med tem, ko je imel bik dovolj opraviti s Fidelom, se mi je celo posrečilo, na ovinku priti do kamna malega Manija in brž k njemu gor skočiti.

Mani me je sprejel z razprostrtimi rokami in v očeh je imel solze od veselja. Prijel me je in me držal nekaj časa z obema rokama.

»Hvala Bogu, Noni!« vzklikne, »da se ti je posrečilo. Zdaj sva zopet skupaj.«

Od same ginjenosti nisem mogel spregovoriti besedice. Oklenem se z rokami bratca in ga jokajoč pritisnem na svoja prsa. — Ah, imel sem malega bratca, tako zelo rad.

»Zdaj si popolnoma varen, Noni,« pravi dečko dalje. »In zato sem zdaj tako vesel. Da Noni, mnogo bolj sem se bal zate ko zame.«

Namesto odgovora mu nežno stisnem roki.

Ko tako nekaj časa sediva, premagana od čustev, mi nenadoma pride na misel, da še ničesar ne vem, kaj je Mani doživel med svojim divjim dirjanjem.

»Toda moj ljubi Mani,« mu rečem, »zdaj mi moraš pripovedovati, kako se ti je godilo med jahanjem.«

»To ti brž povem, Noni« odgovori. »Ah, pa je res bilo strašno! Konj je dirjal ves divji naprej in naprej. — Jaz sem se držal za grivo, da ne bi padel. — Tako je šlo, dokler nisva prišla do ravnine. Tu pa je stal bik in naju sprejel s takim rjoventjem, da je konj nepričakovano odskočil v stran in me dol vrgel. — Gotovo bi bilo po meni, če bi me bilo vrglo v kamne, toda padel sem v pesek, tako da se mi ni prav nič zgodilo. — Tedaj se je pa bik zagnal proti nama... Pa v zadnjem trenutku se mi je še posrečilo, pobrati se s tal in se umakniti za neko skalo. Potem sem videl ta veliki kamen in sem takoj splezal nanj. Tukaj sem moral čakati, dokler nisi ti prišel.«

»Kaj pa je bilo s konjem, Mani?« vprašam jaz.

»Najprej je zbežal naprej gor proti severozapadu in je zginil kmalu za višinami tam gori. Pozneje se je pa zopet vrnil in je tekel potem še enkrat tukaj mimo proti jugovzhodu po isti poti, po kateri sva prišla. — In kmalu nato si prišel ti.«

To kratko poročilo mojega brata je bilo kmalu prekinjeno. Hudi bik naju ni dolgo pustil v miru. Prišel je zopet in naju gledal, da nama je bilo tesno pri srcu.

Fidel mu je bil tik za petami. Pa zdaj se je zver zadovoljila s tem, da je le včasih z zadnjimi nogami brcnila proti malemu psu. S silovito močjo je pa pritisnil s širokim čelom proti najinemu kamnu, da bi ga prevrnil. — Kamen pa je stal trdno in se ni dal omajati.

»Glej, Noni, tako je delal ves čas, odkar sedim tu gori,« reče Mani.

»Čudno,« odgovorim jaz, »da ne uvidi, da je vse njegovo prizadevanje zastoj. Takega kamna vendar nikdar ne bo prevrnil.«

»Hvala Bogu, da ga ne more!« pripomni brat, »sicer bi bilo po naju.«

Ker se je Fidel tako dolgo prizadeval in se tako utrudil, ga pokličem gor. — Brž je skočil na kamen in hropeč sedel za nama. In tako smo sedeli tu gori vsi trije, med tem je pa bik pod nami divjal in sopihal.

Kar nas zopet hudo pogleda, nategne vrat in potisne svojo silno glavo ob kamnu navzgor, hoteč nas doseči z dolgim jezikom.

Nehote se umaknemo nazaj, med tem ko bik z neprijetnim sopihanjem liže mrzli kamen. — Ob tem pogledu mi nenadoma pride nekaj na misel; potegnem iz žepa nožič, ga odprem in rečem Maniju:

»Če je kak bik v hlevu divji, saj veš, mu vtaknejo železen obroč v nos. — Pravijo, da so potem biki popolnoma krotki. — Ali ne bi midva tako poskusila.«

»Toda midva nimava železnega obroča, Noni.«

»Res je. Pa jaz imam motvoz. Mogoče bi mu ga mogel privezati za nos.«

»Naredim mu samo luknjo z nožem skozi nos in vtaknem skozi njo motvoz.«

Mani malo pomišlja. Potem me vzradoščen pogleda in reče:

»Mislim, Noni, da si pravo zadel. Res, prav dobra misel je to.«

Privlečem torej motvoz iz žepa. — Potem ležem podolž na kamen in poprosim Manija, naj me drži za noge, da ne zdrsnem proti zveri.

Čakal sem torej v tem položaju, kdaj bo bik zopet stegnil svojo veliko glavo gor k meni. — Odprt nož sem držal v desnici, motvoz v levici. — Hotel sem mu poskusiti prebosti luknjo skozi tenko kožo, ki loči obe nozdrvi in potem naglo skozi pretakniti motvoz. — Upal sem, da bom potem veliko žival tako dolgo držal, da bo Mani imel dovolj časa, da pride do konja. — Dalje za zdaj moje misli niso segale.

Čakal sem torej na ugodno priliko, da izvedem načrt.

A ni mi bilo treba dolgo čakati, kajti bik je kmalu zopet začel lizati kamen. Pri tem se je stegnil do mesta, kjer sem bil jaz z motvozom in nožem.

Veliki trenutek je prišel.

»Drži me za noge, Mani!« zakličem.

Mani me je držal z vsemi močmi.

Z levico torej zgrabim ogromnega bika za nosnice kolikor moči krepko, prav tako kakor sem tolikrat gledal delati pastirje, če so hoteli pogledati živalim v gobec.

Čudno, čeprav so bile moje moči šibke, se mi je posrečilo obdržati bika nekaj trenutkov. — Več mi ni bilo treba, kajti že sem mu zabodel ostrí nož v nos, od ene nosnice do druge ...

Ker se je ranjena žival siloma zganila, sem vrezal mnogo bolj na široko nego sem hotel. Razen tega sem se urezal tudi v en prst leve roke.

Od bolečin bik zarjove in se mi strga. Kri mu je lila iz nosa. Vzpne se enkrat, dvakrat kot divji konj, se obrne in zbeži, kolikor mu je dala bežati lesena klada, besen navzdol proti jugovzhodu.

Vse to se je zgodilo v toku komaj desetih sekund. — Motvoza mu nisem mogel navezati; če to izvzamemo, se mi je pa načrt posrečil mnogo bolj kot sem upal.

Bika ni bilo več. Tekel je naprej, dokler ni zginil za bližnjim hribcem. Fidel je dirjal za njim in ga zasledoval kot besen.

Brez besedice skočiva z Manjem s kamna. Držala sva se za roke in tekla, kolikor so naju nesle noge, proti visokemu pobočju, kjer sem bil pustil konja. Kmalu sva bila tam.

Kakor da bi se mi gora odvalila od srca! Mali Mani se je čutil nenadoma tako srečnega, da je od veselja žarel, pritisnil si je roko ob prsi in vzkliknil:

»Kako sem vesel, Noni! O Bog, kako sem vesel ...! Ali ni to čudovita sreča ...!« In čez nekaj časa je nadaljeval: »Kaj misliš, Noni, ali ne bi zahvalila Boga, da sva rešena hude zveri?«

»Res, prav imaš, Mani. Jaz tudi mislim, da dajva.«

Zato takoj poklekneva in zahvaliva Boga, da naju je rešil.

Te navade, da se ob nenavadnih dogodkih obrneva k Bogu, sva se naučila od matere.

Bila sva zmučena in lačna, in pozno je že bilo. Skočiva torej brž na konja in zdirjava nazaj navzdol.

Ko sva bila blizu nevarnega prepada, začne Fidel nenadoma renčati. Konj postane nemiren, nastavlja ušesa in obstane ...

»Noni!« vzklikne brat. »Bik je gotovo že zopet tu. — Za božjo voljo, obrnimo se!«

Komaj to izgovori, že zadoni strahovito rjovenje bikovo in bik sam se prikaže v naš največji strah v soteski, ravno pred nami ...

V smrtnem strahu se konj v trenutku obrne in zdaj smo dirjali zopet nazaj, navkreber, po poti, po kateri smo pravkar prišli.

Bik naju je zasledoval, pa sreča, da je šlo nam hitreje, ker ga je lesena klada zelo ovirala v teku. Tako smo mu kmalu ušli.

A zdaj nam je bik pot proti domu zaprl. Ni nam ostalo nič drugega kakor jahati vedno naprej navkreber. Tako sva tudi naredila. Drvela sva čez drn in strn, ob holmih in dupljah, ob skalah in razpokah in novih prepadih. Jahala sva zdaj po mehkem pesku, zdaj čez trda, težka skalnata tla, zdaj po mahu in vresju in sočno zelenih strminah, ki so bile posejane z ljubkimi žarnimi gorskimi cvetkami in vonjivimi zelišči. — Pa ker je bilo najino stanje tako žalostno, so naju vsa ta očarujoča prirodna čuda pustila hladna.

»Kdaj neki prideva domov, Noni?« vpraša malček z žalostnim glasom.

»Ne vem,« odgovorim. »Bojim se, da danes sploh ne prideva domov.« Mani je molčal ...

In tako sva jahala molče, vedno dalje od doma, vedno globlje in globlje v neznanu skrivnostno gorsko samoto. ...

9. Eno noč v gorski samoti.

Kar me Mani krčevito prime za roko in ves v strahu kažoč z roko gor na najvišji rob nekega visokega gorskega pobočja, mi tiho zašepeče:

»Poglej no, Noni! Poglej vendar, tam gori ...!«

Brž se ozrem gor na pobočje in zagledam v svoje brezmejno začudenje človeško postavo, ki je stala zgoraj na najvišjem robu gorskega grebena.

Človek tukaj v docela neobljudeni gorski divjini ...! Nisva mogla razumeti in vprasevala sva se, ali naju ne varajo oči ...

Takoj zadržim konja in od strahu onemela gledava na čudno, nepričakovano prikazen.

Ne, ne varava se. Zdaj sva videla jasno, da je to velik, močan mož.

Stal je tam gori, nepremično kakor soha, in naju, to sva videla, pozorno opazoval.

»Moj Bog! Kdo bi to bil, Mani?« vprašam jaz in napravim konec mučnemu molčanju.

Prav potihlo zašepeče Mani: »Kaj če je kak begunec?«

Pri teh besedah me spreleti po vsem životu; kajti zdelo se mi je, da bi Mani to pot utegnil imeti prav.

Ker je imel brat, kakor znano, zelo bistre oči, ga vprašam:

»Mani, ali vidiš, kakšen je?«

»Da, vidim. Zdi se mi, da ima temnomodro obleko. — Dalje ima puško, ki mu na jermenu visi z rame. — In zdaj vidim glavo konja, ki menda stoji malo zadaj. — In — ali ne vidiš, Noni? — zdaj prijema z desnico za puško.«

Vprav ko Mani konča s popisovanjem, zadoni nenadoma od čudne postave tam gori močan glas dol do naju:

»Jahajta gor k meni ...! Pridita takoj sem ...! Sicer ustrelim ...« — Midva sva se tresla od strahu.

»Kaj misliš, Mani, kaj naj storiva?«

»Jaz mislim,, da se obrniva in takoj zbeživa?«

»Jaz tudi mislim,« odgovorim jaz, obrnem hitro konja ter ga poženem v najurnejši tek proti jugu ...

Toda komaj preideta dve minuti, že se zasliši z vrha močan pok in obenem zaslišiva, kako mimo nas zažvižga krogla skozi zrak ... Takoj nato zadene s čudno rezkim pokom v neko lavno skalo, ki je stala nekaj korakov pred nama.

»Skrijva se za kamen!« vzklikne Mani.

Ravnaj se po njegovem nasvetu in nekaj trenutkov kasneje ustavim konja v zavetju za kamnom.

Fidel, ki mu streljanje ni bilo ljubo, se splazi z repom med nogami prav zraven nas.

Hitro razjahava in se skrijeva skupaj s Fidelom za kamen.

Tako smo tam sedeli in gledali drug drugega, ne vedoč, kaj naj storimo. — Mani je bil postal mrliškobled.

»Pa kaj nama hoče?« vprašam končno malčka.

»Ubiti naju hoče,« odgovori Mani.

»Skoro ne verjamem. Saj mu nisva nič naredila.«

»Ampak tako delajo begunci.«

»Kdo bi pa bil ta mož, Mani?«

»Mislim, da je Haldor Helgason iz Borga.«

»To bi bilo pa hudo.« — Molčala sva...

Nisva si mogla pomagati. Kaj hočeva drugega storiti, kakor da se vdava v neizogibno usodo in v topi vdanosti čakava na to, kar pride.

Čez nekaj časa se nama zazdi, da slišiva konjski peket nekoliko dalje onstran lavnega kamna. — Vstaneva...

Previdno stegneva glave nekoliko čez rob velikega kamna in boječe pogledava nazaj.

Vstrašiva se, ko vidi tujca v hitrem skoku jahati sem dol po pobočju in se bližati mestu, kjer sva bila midva.

Zdaj nisva mogla več dvomiti o njegovih namenih: Za nama gre. Nad naju hoče, in kmalu bo pri naju...

»Noni,« pravi brat. »Jaz mislim, da naj bi zopet molila k Bogu, da nama pride na pomoč.«

»Bojim se, da je prepozno, Mani.«

»En očenaš bi vendar lahko molila, Noni. Kdo ve, morda bo le pomagalo. Saj Bog vse zmore.«

Z močno utripajočim srcem zmoliva očenaš, potem zopet sedeva in čakava.

Ne traja dolgo, ko zaslišiva prav razločno, kako se tuji jezdec z druge strani bliža kamnu.

Zdaj ustavi konja. — Fidel postane nemiren in začne renčati. Jaz ga mirim in ga držim. Mani in jaz se pomakneva še bliže drug k drugemu in se okleneva z rokami.

Tako naju najde tuji mož.

Prišel je kakor tak, ki se mora čuvati skritih sovražnikov in je korakal zelo počasi in previdno, naprej nagnjen, s puško v levici, okoli roba velikega kamna, a nekoliko proč, proti nama.

Nekaj korakov proč od naju obstane in naju ostro gleda. — Tudi midva ga v smrtnem strahu ostro pogledava in spoznava v njem, v najino veliko začudenje — Herald Helgasona iz Borga.

Bila sva še vedno tako zmešana, da nisva mogla spregovoriti besede in sva sedela molče in nepremično, s pogledom srepo uprtim v tujca.

Tudi Herald, se je zdelo, naju je spoznal. Pride prav k nama, nama da roko in reče prav kakor nekaj dni prej, ko smo se sešli na Mözruvelirju:

»Kako je vendar mogoče...! Ali nista to Noni in Mani z Mözruvelirja? Dober dan, otroka.«

»Dober dan, Harald,« mu odgovoriva in se dotakneva počasi in boječe njegove roke.

»Kje so pa drugi?« vpraša z ostrim glasom.

»Kateri drugi?« vprašam jaz.

»Drugi ljudje, s katerimi sta skupaj,« pravi Herald nestrpno.

Midva z Manijem se začudeno spogledava, ne vedoč, kaj naj odgovoriva. Med tem se Herald naglo ozira na vse strani, kakor da se vedno boji nevidnih sovražnikov.

»Kje so ljudje, s katerimi sta skupaj?« zagrmí nad nama. »Povejta mi takoj!«

»Pa midva nisva z nikomer skupaj!« zavpijem kolikor sem mogel. — In Mani doda: »Saj sva čisto sama.«

»Sama sta!« reče Harald počasi in naju zopet ostro pogleda. »Natvesti mi hočeta, da sta tako daleč od doma sama.«

Midva z Manijem se zopet spogledava. Ni nama šlo v glavo, zakaj nama Harald noče verjeti.

»Prav resnično,« poseže zopet Mani v besedo, »čisto sama sva in drugih ljudi ni z nama.«

»Toda ne morem si misliti, da bi bila vidva sama našla pot sem gor.«

»To je zato, ker nama je konj ušel.«

Tedaj mu na kratko poveva vse najine čudne doživljaje. Herald naju posluša z veliko pozornostjo. Ko dokončava, reče:

»To se sliši skoro tako kakor kaka roparska dogodba. Ko bi bil vedel, otroka, ne bi bil streljal. — Sicer pa nisem meril na vaju, ampak na veliki kamen. — Mislil sem, da so odrasli z vama. — Pa povejta no, nista li lačna?«

»Seveda,« odvrne Mani, »oba sva zelo lačna. In Fidel tudi.«

»Si lahko mislim,« pravi Herald prijazno. »Zato bo najbolje, da gresta takoj z mano. Dam vama jesti.«

Vstaneva in zahvaliva Haralda za povabilo. Odvede naju v neko votlino, prinese nama posušeno ribo, prepečenca in sirovega masla, na koncu še kozarec mrzle vode iz studenca.

»Otroka, pokrepčajta se, saj vama je potrebno. Jaz bom jahal na Mözruvelir, da pomirim vajine starše; vidva ostaneta tukaj, sta preveč zmučena.«

Ko se okrepcava, nama pokaže, kako naj si na mahu v votlini priprava ležišče in kako naj zapreva vhod v votlino proti nepovabljenim gostom. Potem se preobleče. Vsi skupaj gremo ven, Herald zajaha konja in poslovimo se. Kmalu izgine za visokimi pobočji. — Zopet sva sama.

Bilo je že pozno. Zato leževa in kmalu trdno zaspiva.

Ko se zbudiva, je sonce stalo že visoko. Herald je že sedel na kamnu ob ognju, nad ognjem je visel kotlič, na ravni kamniti mizi je bil cel kup kruha z maslom in na klinu, ki je tičal v steni, je visel kos koštrunovega mesa.

»Dobro jutro, Herald,« vzklikneva oba hkrati.

»Ste li bili doma? Ste videli mamo?« vpraša Mani.

»Da, mali prijatelj, bil sem na Mözruvelirju.«

»Kaj je rekla mama?« vpraša živo Mani.

»Tako vama povem vse.«

Morala sva najprej opraviti jutranjo molitev, potem pa sestl za mizo, da se okrepcava z ribo, prepečencem, namazanim kruhom in čokolado. »Kajti potem odrinemo takoj vsi trije proti Mözruvelirju,« je rekel Herald.

Vprašava Herald, kako si je mogel vse to nabaviti.

»To je v zvezi z mojo potjo na Mözruvelir,« odvrne on.

Po zajtrku gremo ven iz votline, sedemo v visoko travo in Herald začne:

»Prav po sreči mi je šlo sinoči, ko sem jahal navzdol. Med potjo sem srečal vajinega prijatelja bika. A pustil me je mimo in mi ni storil nič žalega.«

»Tako...?« se začudi Mani. »To je pa čudno. Gotovo zato, ker mu je Noni prebodel nos.«

»Da, da, le misli tako, če hočeš, moj malček,« reče smejoč se Herald,

»Jaz pa mislim, da zato, ker nisem imel rdečega suknjiča kakor ti. — Potem sem jahal naprej,« nadaljuje Herald. »In ko sem že nekaj časa jahal navzdol, mi prideta naproti dva pastirja z Mözruvelirja. Odposlali so ju bili vajini starši, da bi vaju iskali. Povedal sem jima, da sta se zgubljena sinova že našla in da drugi dan prideta domov. — Potem sem jahal na pristavo. Ko sem prišel, so bili ljudje že šli spat. Dobil sem samo vajino mamo in vajino sestro Bogo.«

»Kaj sta rekli?« uide malčku iz ust.

»Bili sta zelo v skrbeh, a sta se zelo oveselili, ko sta zvedeli, da sta na varnem in kako se vama je godilo.«

»Ali je bila mama huda?« vpraša Mani.

»Ne, prijatelj,« odgovori Harald z nasmehom. »Bodi miren. Opravičil sem vaju in sem rekel, da vidva nista kriva nesreče, ampak divji konj in hudi bik. Zato se nič ne bojta. — Mama me ni pustila, da bi takoj zopet odšel. Moral sem iti v hišo in se nekoliko okrepčati, pri odhodu pa mi je dala dve veliki steklenici mleka, kruha in več kosov čokolade. Zato smo imeli tako pojedino.«

Še enkrat zahvaliva Herald za veliko uslugo, ki nama jo je storil. Potem se pripravimo, da odrinemo domov.

Ker je bil Herald mnogo boljši jezdec kot jaz, sklenemo, da naj on in Mani jahata na istem konju. — Potem odrinemo.

Krasno je bilo jahati v solnčnojasnem poletnem jutru. Ko smo se bližali usodni ravnici, kjer se nama je pripetil dogodek z bikom, je postal bratec nemiren. — Ustavili smo se in razjahali. Herald veli Maniju, naj sleče rdeči suknjič, potem ga obrne in malček ga je moral zopet obleči s črno podlogo navzven.

»Biki namreč ne marajo rdeče barve,« pravi Herald.

Malo kasneje opazimo našega nevanega sovražnika. Vendar čudno, zdaj nas je pustil v miru.

Jahamo mirno naprej. Ko pridemo tako daleč dol, da smo mogli razločno videti pristavo, nama Harald veli postati.

Razjahamo konja in sedemo v travo.

»Od tu lahko najdeta pot domov?« vpraša Harald.

»Gotovo, prav lahko,« odgovoriva. »Pa saj greste kljub temu z nama domov Herald?«

»Ne, otroka. Danes ne bom jahal naprej. — Tukaj se bomo morali posloviti. Preden se ločimo, vama razodenem skrivnost.«

Postala sva zelo pozorna in se pomaknila bliže. — Herald nama reče:

»Doslej sem se imenoval Herald. — Pa to ni moje ime...«

Težko bi bilo opisati mojo in Manijevo osuplost, ko sva zaslišala te besede. Od notranje razburjenosti sva si komaj upala dihati.

»Okoliščine,« nadaljuje, »so me prisilile, da sem prikril svoje pravo ime. Upam pa, da se zdaj ne bosta več ustrašila, če ga vama povem. Moje pravo ime je — Haldor Helgason iz Borga...« Dalje pravi:

»Ko sem vas pred nekaj dnevi obiskal na Mözruvelirju, sem imel v začetku namen izročiti se oblastem. Med obiskom sem pa spremenil svoj sklep in sem vam pripovedoval, da nisem Haldor, ampak Herald. — Sam sem se čudil, kako lahko mi je bilo celo noč ostati kot gost v kraju, kjer blva oblastvo. — Odšel sem torej zopet v svojo votlino. — Pozneje se mi je s pomočjo prijateljev posrečilo, dobiti priliko za pot v tujino. Od-

slej mi ne bo več moglo škoditi, da je znano moje ime in da vedo za moje dosedanje bivališče. Od danes naprej bo moja votlina prazna. — Prosim vaju, pozdravita mi svoje starše. Povejta jim, kako sem vesel, da sem mogel njih prijaznost nekoliko poplačati s tem, da sem vama prišel na pomoč, ko sta bila v nevarnosti v gorah.» (Konec.)

Živahna liberijska mladina pri igri (Afrika).

Ka nam pišejo [naši] mali?

Jerebič Jožef, Beltinci 161, širiteo Mar. Ogračeka da račun od svojih naročnikov i se zavzema tudi za Marijin List. — Tak je prav. Dečica nagovarjajte vsakoga starejšega, naj ma Marijin List, mladino pa, naj si naroči Marijikin Ograček. To je apostolsko, Bogi jako dopadljivo delo. —

Stric.

Rožman Marija, Cleveland, 1726 Hamilton Ave, Amerika, nam nannja, da je rešila vganko 10. snopiča i navdušeno piše od dobre nebeske mamike, štero moramo vsi z celim srcom častiti in ljubiti, i ka nam njeni starši želejo obilno blagoslova za rešenje duš. — Kak veliko veselja nam je spravilo to pismo iz dalne Amerike, kje tudi prebiva naš slovenski rod i toga mladina. Marija je pa sladka vez med nami i onimi. — Stric.

Drvarič Štefan, gimnazijec I. b. razreda v Soboti nam piše, da se čuti v božoj hiši, če prime v roke Marijikin Ograček, v šterom okapa lelije Marijika. Rad rešava vganke, ali včas i njemi štera vujde, ka je ne more rešiti. Vse naročnike Mar. Ogračeka pozdravlja. — Lepe so tvoje reči, prizadevaj si, da bodo i drugi dijaki tvojega mišljenja. — Stric.

Horvat Zita, M. Sobota nam naznanja, da njej je **M. Ogracek** jako ljubeni i da njeni stari oca **Zrim Jožef** so stalni naročnik **Novin i M. Lista** odkak sta izišla teva lista pa ne samo naročnik, nego tudi reden plačnik. Nadale mi žele dolgo življenje, ka dosta lepoga dušam na hasek morem napisati. — Tvoj stari ajtek, **Zitika**, so goreči krščenik, ar tisto delajo, ka tak vroče priporočajo **Kristušov** namestnik, sv. Oca, širijo dober tisk. Ti pa li izdrži pri **Ograceki**, ka te vzgoji za mladenko **Bogi Stric**. —

Törnar Marija, G. Bistrica 85 me pozdravi z rečmi, kak je angel **Marijo** pozdravo »Zdrava Marija, milosti puna.« žele mi pa, naj me po mojoj trnjavoj poti vodi moj **Angeo** čuvar. — **Zaistino** lepa žela i potrebno, da se vsliši. **Vrednikova** pot je puna trnja. — **Stric**.

Godina Marija, Sr. Bistrica mi pošila srčne pozdrave. — **Stric** njej odgovori, da vsaki pozdrav, šteroga povejo njena vüsta, gda je srce brez smrtnoga greha, je angelska pesem.

Kreslin Jožef, G. Bistrica mi piše, da z velikim veseljom pričakuje **Marijkin Ogracek**, da rad ma vganke, a da je včasi teško rešava. — Vsako delo je tem več vredno, kem težkejše je. **Borba** te prinese sladki počitek pri zmagi, če je bila vroča. — **Stric**.

Litrop Štefan Renkovci 92, me pozdravlja i prosi, naj ne zamerim, ka se meša med naše mlade. — O kak bi zameri, ve je **Jezuš** pravo, ka če ne bomo vsi starejši mali kak deca, ne pridemo v nebo. **M. Ogracek** je za vso mladino, vsi pišite zato strici, mali pa velki dečki, velke pa mala dekle, ar vas vse šče zveličati. — **Stric**.

Kustec Martin, Mostje 74, se mi zahvaljuje, ka se teliko brigam za mladino. — Ta briga mi je v sladki jarem, drago detece! — **Stric**.

Mesarič Štefan, Izakovci, širiteo **M. Ograceka** mi piše, ka je proso **Jezuška**, naj me ozdravi, gda je zvedo za moj beteg, ka mo še naprej mogo voditi **Marijin Ogracek**. — **Bog** ti poverni, dete, to lepo lübezen. — **Stric**.

Tkalec Maričika, Malo Kneževo, Baranja, mi piše, da prosi **Boga** za mene, naj bom še dolgo mogo širiti naše dobre liste. Njeni stariši daleč od doma majo vse naše liste, pa čeravno so včasih v pomenkanji, od listov in odstopijo pa ona tudi ne od **M. Ograceka**, rajši neta s sesticov **Kristikov** nosile tople robače. — O kak velika gorečnost je to za širjenje božega kralstva, vužgi jo dober **Jezuš** v vsakom mladom srci. — **Stric**.

Hajdinjak Kata, Odranci, piše, ka je zdaj ona prevzela širitelstvo mesto brata, ki je odišo v **Martinišče** i ka bo dosta molila za njega, da bo dober duhovnik. — Drago dete, to je najlepša molitev na sveti, za duhovnike moliti. To je molitev za samoga **Jezuša**, kajti duhovniki so njegovi namestniki. Kak se veseli **Marija**, če molite dečica, da bodo duhovniki vredni namestniki njenoga božega Sina. Le molite za nas duhovnike vsa dečica! — **Stric**.

Baligač Tilka, Lipovci, mi pa naznanja, da je tudi ona stopila v **Marijkin Ogracek**. — Prav je tak, **Tilika**, pa pripelaj vso lipovsko mladino v njega. — **Stric**.

Kaj nam pišejo sirote iz Slov. Bistrice?

Prečastiti g. urednik!

Dolžnost nam velevala, da se Vam po dolgem času zopet oglasimo iz našega zavoda.

Zahvaljujemo se Vam, na izrečno lepem listu, ki nas je naučil že mnogo lepega. Posebno radi čitamo pisma, ka Vam jih pišejo otroci onstran Mure. Vidi se, kako so vneti častilci Marijini in širitelji Njenega lista. Častitamo jim, da si toliko prizadevajo za misijone in se ne sramujejo prositi za nje denar. Posebno nam ugajata mlada misijonarja Lojzek in Rika, ki potujeta v Afriko. Tudi mi bi radi šli misijonarit, pa kaj ko so še naše noge prešibke. Vendar, nikar ne mislite, da mi ničesar ne storimo za uboge pogančke. Skoraj vsak dan gremo k sv. maši in sv. obhajilu. Gotovo bo ljubi Bog uslišal naše prošnje ter spreobrnil uboge zamorčke. Tudi Vas priporočamo ljubemu Bogu, da Vas še mnogo let ohrani, da boste še za naprej širili list, ki nam kaže pot proti nebu.

Nas je tu v sirotišnici 32 otrok. Večina nas hodl v šolo. Naše največje veselje je Marijikin ogratek, ki ga vsak mesec težko pričakujemo.

Vsi skupaj Vam želimo vesele velikonočne praznike

Vas pozdravljajo in roko poljubljajo: Mlakar Marica, Varga Marija, Ledinek Verica, Zednik Evica, Orešič Ivana, Klaneček Anica, Orešič Marica, Ogner Judita, Damajam Trezika, Windischer Marija, Napotnik Jožefa, Kaisersberger štefka, Malner Vera, Paulč Vanda, Wesiag Helena, Wesiag Olga, Rudolf Marijana, šip Erna, Tomažič štefanija, Lekič Marijan, Kovačič Vlado, Korenčič Albin, Korenčič Fric, Lubej Franc, Majzelj Marijan, Repnik Ciril, Ledinek Feliks, Rataj Lojze, Kapun Jožek, Pungršek Pepi, Kovačič Ivanček, Tirgučan Stanko. — Bog vam povrni ljubezen! — Stric.

Mladina v pogovori.

Micika kje si pa kupila ta lepi, svionl reklin?

Sestra mi ga je prinesla z Francije. Zütra ide nazaj. Ve ne košta več kak 250 frankov. Če želeš, tebi tudi prinese ednoga, Barica?

Hvala lepa. Nesam vajena takšl cifer nositi. Pa...

Ka, pa? Lejko se bojiš, ka do lüdj pravil? Jaz na guče lüdi nikaj ne dam, veseli me, ka vse za menov gleda i me občüdi je.

Ne bojim se guča lüdi, Micika, nego sodbe Boga. Jezuš je pravo, da bomo od vsake nepotrebne reči račun davali, zato, da smo jo spregovorili ž njegovim jezikom. Keliko bole teško de račun davati od njegovoga tela, na štero smo obliekle gvant, ki ga njegova draga mamika nikdar ne nosila. Ve si pa čüla v predgi reči sv. Düha, ka je naše telo cerkev boža, cerkev sv. Düha?

Barica, ti si nimača, ka verješ vse, ka popl predga jo. Ve drügoga dela nema jo.

Micika, to je grešen guč. Ve je pa Jezuš pravo, ka ki nje poslüša, gda boža reč glasijo, njega ne poslüša. Ka poveš nato?

Ve ve si drügoč več od toga gučali, zdaj nemam časa, z Bogom ostani.

*

Mešni dvorjeniki na otoki Madagaskari.

Ka dela dobra mladina po sveči.

V Parizi i Berlini so premineče fašenske dni akademiki, to je mladenci visokih šol cele noči menjajoč se klečali pred Najsvetejšim i tolažili Jezušovo bože Srce za grehe, ki so se te posvetne dni delali. Svojo pokoro so predvsem darivali za razpuščeno, razvzdano mladino, štera prebada svojega Odrašenika Srce z pijanostjov i nečistostjov.

V Južnoj Afriki so se mladenci zbrai v društvo mladinsko i si naložili glavno dužnost mesečno spoved z svetim obhajilom.

Na Gornjoj Bistrici v Črensovskoj fari se je priglasilo prek sto mladencov i mladenk za Marijikin Ograček.

Soubiruos Bernardica, siromačka francuska deklica je pred 75 leti bila vredna viditi Marijo, nebesko Kralico, na zemli, v Lurdi. Letos januara 14. je ta prosta deklica zadobila čast oltara, postala je sveta Bernardica. Na njeno prošnjo je Bog delao čude, naj posvedoči, da njemi je bila draga Bernardkina čistost i poniznost. Čistost i poniznost, deklice, čistost i poniznost, nikaj drugo, da gledati Marijo i vodi na oltar.

Lani maja 14. je bila prišteta svetnicam Gema Galgani, siromaška talijanska deklica. V svojem siromaškom stani je junaško, z največšim zadovoljstvom živela i z lübezni do Jezusa vdano prenašala vnoge druge križe za povrnjenje grešnikov. Dober Jezus njej je zahvalen za rešene duše, k sebi jo vzeo v večno slavo i na zemli njej je dao čast oltara. Siromaštvo, če se mirno prenaša, je največše bogastvo.

V baziliki Srca Jezušovoga v Parizi je Najsvetejše nepretrgano vöpostavljeno na molbo. Lansko leto so mladenke 2500 vür preklečale pred svojim Jezušom i ga molile.

Dijaška mladina v Kanadi se jako zanima za misijone. Zdrüženi so v društvi, zvanom »Misijonski križari«. Vseh je 145 jezero. Francoski govoreči odsekov je v tom društvi 130, angleško govorečih pa 600. Oboji izdajajo svoje časopise za širjenje božega kralstva na zemli. — Krasna mladina.

Kratki glasi.

Maršal i kristjan. V Parizi je zdaj ne dugo tiskana kniga »Maršal Fabert«, ki piše od francoskoga maršala Faberta, ki je živo za časa Ludovika XIV., francoskoga krala. Fabert je bio velka glava na francoskom dvori, pa li je bio celo svoje življenje batriven kristjan. Njegovo živlensko pravilo je bilo sledeče: »Kakš i kršćenik bi pa bio, če ne bi znao, ka vsakš i človek postane hüdoben, šteri iz srca vrže lübezen od svojega bližnjega.« Mladina lübi se med sehom!

Družba sv. Mohora. Da bomo dobro poznali to družbo, si poglednimo, gda i kak je nastanola. Naš veliki Slomšek so jako lübili svoje dobre Slovence. Šteli so je dobro vzgojiti i njim nakloniti duševne dobrote. Zato so l. 1860. sestavili pravila, štera so sv. Oča potrdili, i tak so ustanovili bratovščino »Družbe sv. Mohorja«. Mohorska družba je bratovčina, ki deli svojim članom dvojne dobrote:

1.) Vsaki den se opravi za žive i mrtve člane edna sv. meša; vsaki član dobi na den vstopa v družbo popolni odpustek i tüdi na smrtno vöro, če izgovori ime Jezušovo. Mora pa moliti vsaki den: očanaš i zdravomarijo pa sv. Mohor, moli za nas!

2.) Mohorska družba pošle svojim kotrigam vsako leto za članarino 20.- Din 5 ali 6 knjig. Letos dobijo člani sledeče knjige: 1.) Kalendar za leto 1935, 2.) povest: Stiški svobodnjak, 3.) povest: Graničarji, 4.) Zgodovina slovenskoga naroda, 5.) Služabnik božji — Anton Martin Slomšek (že zavolo te knjige postanite letos kotrige Mohorske družbe!)

Poleg tej knjig pa izide tudi »Življenje svetnikov« (nadale) kak doplačilo za 15.- Din. To de jako obširna knjiga i nadaljevanje prejšnjih zvezkov življenja svetnikov. Vsem starim naročnikom priporočamo, da si tudi to knjigo naročijo.

Stanje nemškega katoličanskega tiska v Jugoslaviji. Čiravno izhaja v Jugoslaviji dosta nemškij listov, med temi 5 dnevnikov, so katoličanski Nemci dosegamao nej meli svojega verskoga lista. Da bi se tomi pomenkanji opomoglo, so v Belgradi začnoli izdajati z dovolenjom cerkvene i državne oblasti nemški verski list »St. Raphaelsblatt«, ki izide vse na 14 dni (Uprava: Beograd, Miloša Velikog 50).

Našim malim o Mali Terezki. Ta knjiga je bila lani v Misijonskoj tiskarni v Grobljah vdana, gde se tudi naš »Marijin list« štampa. Za deco jako lepa knigica. Košta pa samo 2.- Din. Jako primerna, da se deci kipi za spomin ob priliki prvoga svetoga obhajila. Priporočamo.

Bodi apostol! je naslov knjige preč. g. Franca Kolenc, nam vsem poznanoga duhovnika i pisatela. Tiskana je v tiskarni sv. Cirila v Maribori. Knjiga se odavle po 4.- Din. Lepo i vzpodbudno knjigo priporočamo vsem, ki so blage vole i gorečega srca!

Največ katoličanskih časopisov izdavaju v državi Chille v Južnoj Ameriki. Izdavaju ti katoličani 28 dnevnikov, 35 tjednikov, 39 mesečnikov skupno nad 30 milijonov števil.

Junaški spovednik. Chartrand, škof v Indianopolisi je vmro. Duhovnik je bio 41 let. V teh letaj je spovedao milijon ljudi, letno 25 jezero. Od zajtra 5, zvečer do 9. vure je včas sedo v spovednici, izvzemši časa svete meše.

Kardinal Katschtaller piše od tiska: »Nišče nejde sam v pekeo i nišče nejde sam v nebasa. V prošecijaj idejo v pogubljenje i v prošecijaj idejo v življenje. Voditeo tej prošecij je v prvoj vrsti: t i s k.«

Maribor. Na svetek Treh kralov ali Razglašenja so prevz. g. pušpek podelili prvi višji red ali subdiakonats letošnjim novomešnikom. Subdiakoni so postanoli: 9 bogoslovcev mariborskoga bogoslovja, 3 frančiškani, 1 kapucin, 2 trapista iz Rajhenburga. Prevzeli so s tem glavne duhovniške dužnosti. Molimo, naj njim Bog pomaga na njihovoj duhovniškoj poti za čast božo i zveličanje duš.

Rešitev vgank.

Rešitev 1. vganke decemberskoga snopiča se glasi: Simon Gregorčič.

2. vganke pa: Finžgar.

Pravilno so rešile obe: Horvat Zita, M. Sobota, Tibaut Marija in Ančka, D. Lendava, Cerkevni trg 2, Kreslin Jožef, G. Bistrica (samo prvo rešo) Tibaut Martin in Kustec Martin, Mostje.

Rešitev vganke januarskoga M. Ograceka I. 1934 se glasi:

Biti katoličan se pravi, biti vnet za misijone.

Rešili so pravilno: Zeleznik Leopold, Hvalečinci 28, p. Sv. Andraš v Slov. gor., Hajdinjak Martin i Kata, Odranci 27, Ketiš Alojz, Satalovci, Hajdinjak Alojz. M. Sobota, Martinišče, Ferčak Martin istotam, Bali-gač Tliika, Lipovci 95, Tivadar štefan, Lipovci 104, Forjan štefan, Li-povci 84, siriteo Mar. Ograceka, Sterniša Slavica, Lipovci 78, Erjavec Marija, Lipovci 93, škafar Franc, M. Sobota.

Vsi ti so dobili obečan kalendar Srca Jezušovoga i še drugo štenje, trije pa, ki so že meli kalendar, pa druge knjižice.

Stare vganke so rešili ešče i rešitev poslali sledeči: Mostje: Hozjan Ana, 83, Tibaut-Martin, Zver Aleksander, Brūnec Slavko, Hozjan Ana, šalika Martin, škrban Janoš, Kuzma Marija, Tibaut Martin, Kuzma Ma-rija; Ritlop štefan, Renkovci 82, Zver Marija, Odranci 253, Törnär Marija, G. Bistrica 85, Godina Marija, Srednja Bistrica i Rožman Marija, Cleve-land, N. Amerika.

Vsemi, ki so rešili vganke, smo poslali obečano nagrado i to v Hvale-tice i Cleveland po pošti, v sobočko faro v staro Martinišči Križova 4, v D. Lendavo g. Halas Daniel, kaplani, ostalim pa k širitelom njihovim.

Strici včas i voči mečete, ka vam ne pošlejo; zdaj te nemorete več, ar so svoje obečanje v obilnoj meri spunili. Pa mi zato nikaj ne zamerite, kak jaz vam ne zamerim, nego molimo dosta eden za drugoga.

Vganka za mladino.

V evangeliji sv. Lukača čtremo, ka je mladenček Jezuš šo v 12 letnoj starosti z materjov Marijov i z hranitelom, sv. Jožefom v cerkev v Jeru-žalem. Ni bio dužen iti niti On, niti njegova mati, kajti zapoved je bila dana samó za moške. Gorečnost za božo diko i zveličanje dūš je pa gnala oba, mater i dete, v cerkev. Lepi zgled za mladino, da tudi te naj obiskavle po mogočnosti božo hišo, gda to ne zapovedano.

Jezuš je ostao v cerkvi, ne da bi to znala stariša, mati Marija i mi-šleni oča, hraniteo, sv. Jožef. Bog je tak želo, naj njegov Sin, Jezuš, pokaže svojim zemelskim starišom i nam vsem, da prvi i zadnji, koga volo moramo spunjavati, je Bog, čeravno bi to bridko bilo našim stari-šem. Je znova pot stlačena za tebe, mladina po šteroj moreš hoditi, da se najmre raj starišom moreš zameriti, kak pa Bogi, če bi tej kaj takšega želeli od tebe, ka Bog prepovedava.

Gda je mladenček Jezuš prišeo domo v Nazaret s starišami, je tem bio podložen. Pa še nekaj pravi sv. Pismo: »I Jezuš je raseo, v modrosti i starosti i milosti pri Bogi i pri lūdeh« (Luk. II. 52).

Draga mladina, te reči sv. Dūha majo v sebi vganko, ki jo moraš rešiti, že ščeš meti srečno življenje, ki pred tebov stoji.

Daj zato odgovor dečkec i deklica, dečko i dekla:

1. V kakšoj modrosti mora rasti mladina po zgledi Jezušā mladenca?
2. Ka mora delati, da bo rasla v milosti?

To je vganka. Ki jo pravilno rešijo, dobijo nagrado i to

a) edno sveto mešo,

b) knjižico, »Priprava na srečno smrt«, celo.

Rešitev vganke se mora poslati do 15. aprila.